

Zeilgek, ook in een 'ander lichaam'

Voorop in de polonaise loopt hij niet meer, maar laat Jan ten Hoeve op het water nog maar 'schuiven'. Kijk er niet raar van op als deze allround-stuurman in de Sneekweek zijn verzameling wandborden aanvult tot een dozijn.

Jan ten Hoeve in zijn Olympiajool op weg naar een van zijn elf Sneekweek-hoofdprijzen. Hij voer mee in 22 Sneekweken.

FOTO EIZE HOEKSTRA

PETER VAN DER MEEREN

Naast meer dan behoorlijk wedstrijdzeilen kan Jan ten Hoeve smaakvol vertellen over zijn belevenissen op het water. Zoals over die keer dat hij ongeslagen de Sneekweek won. In de Olympiajool, zoals ook alle andere tien keren.

„Ik vloog als een speer over het water, werkelijk. We startten na de Finnjollen en die haal je met een O-jol normaal gesproken niet in. Vraag niet hoe, maar ik flikte het.”

„Wat denk je? Vaar ik over de finish, geen toeter... Wel wordt er omgeroepen: 'Wil de zeiler in die Olympiajool meteen het finishgebied verlaten!' De dames van het finishcomité konden niet geloven dat ik er al was! Ik ben naar ze toe gegaan en heb verklaard dat ik toch echt de hele baan had gevaren. Ze geloofden me, maar hebben toch ook een Finnzeiler gevraagd of ik ze echt allemaal had ingehaald.”

Ten Hoeve (58) kan er smakelijk om lachen. Nu wel. Een aantal jaren geleden zou hij wellicht op z'n tentjes zijn getrapt. „Ik heb leren relativeren”, vertelt de zeilmaker uit het Duitse Bad Zwischenahn. „68 kilometer over de grens, twee uurtes van het Sneekmeer.”

„Ik ben rustiger geworden en de mensen vinden me betrouwbaarder. Daar bedoelen ze mee dat ik mijn afspraken nakom, zowel zakelijk als privé. Dat lag vroeger anders, omdat ik te veel dingen beloofde. Dat kon ik lang niet waarmaken.”

Vijf jaar geleden 'crashte' Ten Hoeve. „Van het ene op andere moment belandde ik in het ziekenhuis. Drie maanden. Van de eerste twee dagen herinner ik me niks. De artsen dachten aan een virus, zelfs het woord kanker viel. Ze stonden voor een raadsel, voor mijn leven werd gevreesd. De pijn in mijn onderlijf was niet te harden, terwijl ik toch echt wel wat kan verdragen.”

Ten Hoeve kwam de zware periode goed door. „maar ik vecht nog altijd tegen die onbekende tegenstander. Op gezette tijden moeten mijn darmen en blaas gespoeld worden. Het is eng. Ik heb het idee dat ik sindsdien in een ander lichaam woon. Ik zweet bij het minste of geringste en als ik me te veel heb ingespannen, ben ik twee dagen ziek. Ik kan niet meer intensief zeilen.”

Het leven van Ten Hoeve bestaat desondanks voor een groot deel uit zeilen. Niet alleen verdient hij er zijn boterham mee, „maar als hobby is het al vijftig jaar mijn lust en mijn leven. Wat ik allemaal heb gevaren en heb meegemaakt... Schitterend.”

Allereerst de boekhouding van de Sneekweek. Ten Hoeve weet dat hij 22 keer heeft meegedaan. „Al die andere jaren voer ik een internationale serie of had ik het te druk met werk.”

Na de vraag op hoeveel zeges hij staat, 'duikt' Ten Hoeve de kelder in. Hij telt de wandborden. „Tussen 1991 en 2018 elf stuks. Vanaf 2003 vijf keer achterelkaar. Daar was, als ik eerlijk ben, niet veel meer aan. Ik heb mijn zelfgebouwde jol verkocht en heb van alles en nog wat gevaren en opgeknaapt.”

In de 'gouden' periode was eigenlijk de moeilijkste klus om de hoofdprijs ongeschonden thuis te krijgen. Ten Hoeve lacht. „Ja, er is er eentje

Jan ten Hoeve blijft genieten ondanks 'gevecht tegen onbekende tegenstander'

aan gruzelementen gevallen. Iemand bij de pont feliciteerde me iets te enthousiast. Door zijn schouderklop viel het bord uit mijn handen. Gelukkig wilde de KWS (organisator van de Sneekweek, red.) me meteen een nieuwe overhandigen.”

Maar nergens om, zegt Ten Hoeve, die in 1982 in twee etappes meevoer op de Flyer-2, waarmee Conny van Rietschoten de Whitbread-race om de wereld won. „Ik heb de Sneekweek volgens mij ook drie keer als bemanning gewonnen. Twee keer in

een Flits en een keer als invalkracht in een 420.”

Daarvoor ontbreken harde bewijzen, maar Ten Hoeve noemt wel de namen van stuurlieden die in de archieven inderdaad als winnaars zijn terug te vinden. Ook de jaartallen kloppen. „Twee keer in 1978? Jazeker. Je mocht tot je 18de meedoen in de Flits en als we waren gefinisht, sprong ik in de 420 van een meisje uit Zwolle.”

Zeker is dat de voormalig inwoner van Workum en Reahel elf keer won in de O-jol. „Ik voer in een zelfgemaakte jol, een bijzonder snel exemplaar. Jammer dat-ie nu kapot is. Hij lag aan een steiger toen er een kajuitjacht vol in voer.”

Tegelijkertijd is zeker dat Ten Hoeve in minstens twee keer zoveel types wedstrijdboten heeft gezeild. Na de opsomming noemt hij enkele hoogtepunten. „In de Randmeer het NK van 2004 gewonnen, drie jaar la-

ter het NK Javelin. In de O-jol twee keer nationaal kampioen geworden en in 2004 op het Tjeukemeer Europees kampioen.”

Teleurstellingen waren er ook. „Twee jaar geleden maakte ik best wel kans op de wereldtitel in de 2.4. Ik had de Belgische titel gewonnen en had oud-wereldkampioenen verslagen. Helaas werd er tijdens het WK op het Sneekmeer een gat in mijn boot gevaren. Nu zou ik in de O-jol nog wel een keertje Duits kampioen willen worden.”

Jammer was ook dat ene protest in de Sneekweek, dat voorkwam dat Ten Hoeve niet één wandbord, maar twee stuks won. „Ik stond op winst in de O-jol en Zestienkwadraat. Helaas ging het op de slotdag fout. Toen lukte het me nog om twee races op een dag te varen. Dat is nu anders. Zeker op NK's is het zwaar. De Sneekweek lukt prima. Dat is een kwestie van concentratie en berekenen wat de anderen doen.”

Verslijt hem niet voor een solist. „Ik vind juist dat ik een goede teamzeiler ben. In diverse klassen heb ik dat wel laten zien. Het komt vooral door mijn werk dat ik alleen zeil. Het is niet leuk voor je bemanning als je vrijdagmiddag moet afbellen wegens drukte op de zaak.” Op de zaak produceert Ten Hoeve tachtig zeilen per jaar, „en nog een fikse partij dekentent en bootkappen.” Veel van zijn klanten treft hij vanaf morgen in de Sneekweek. „Die contacten zijn net zo leuk als je eigen zeiltjes voorbij zien varen. Maar ik geniet als zeiler hoor, niet als ondernemer.”

„Met de Sneekweek start voor mij de vakantie, met elke dag een mooie race. Het feesten wordt wat lastiger, maar dat heeft een voordeel”, zegt hij met een knipoog. „Als je minder aan de bierkraan hangt, begin je fitter aan de kampioenschappen.”

Jan ten Hoeve onder 'Duitse vlag' aan het werk in zijn geliefde Pac-Man, waarmee hij tientallen titels won.

EIGEN FOTO